

На роднай мове я пяю: “Радзіма, я цябе люблю!”

Ракавец Лілія, выпускніца 2013 г.

Люблю Радзіму я сваю,
Як маці родную люблю.
Люблю яе гаі, пралескі,
Дарогі, сцежкі і ўзлескі,
Люблю, калі гудуць гаі,
Цвітуць сады, шумяць палі,
Калі вясной спяваюць птушкі,
Калі грыбамі дараць пушчы.
Я вёсачкі люблю малыя,
Жывуць дзе людзі пажылыя,
На роднай мове размаўляюць,
Замежных слоў не ўжываюць.
З іх вуснаў мова так гучыць,
Што сорам нам яе забыць.
Вякамі мову здабывалі,
І іншае мы не шукалі.
Люблю Радзіму я сваю,
Люблю паветра і зямлю,
Калі працуюць добра людзі,
Бо ведаю: усё ў іх будзе.
І ў добры дзень,
І ў цяжкі час
Успомню я яшчэ не раз
Салодкіх кветак моцны хмель.
І дзесьці ў чужой краіне
Маё каханне не загіне:
На роднай мове я пяю:
“Радзіма, я цябе люблю!”

Ракавец Лілія, выпускніца 2013 г.

Верш-успамін

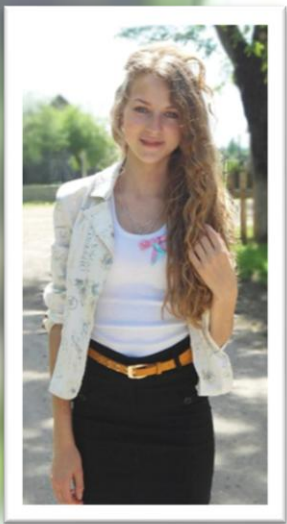
**На трэцім паверсе ў светлым пакоі,
Паміж розных кветак і сцен роднай школы,
Збіраліся разам, чыталі ад сэрца,
І ад успамін мацней яно б'ецца.
Пісалі пра радасць, пра смутак пісалі,
Любімай матулі радкі прысвячалі.
І ад хвалявання аж рукі дрыжалі,
Калі мы сябрам свае вершы чыталі.
Цяпер мы далёка ад сцен роднай школы,
На іншым паверсе, у іншым пакоі.
Але назаўжды ўспамін застанеца,
Як рукі дрыжалі і білася сэрца.
І помняцца вочы, і помняцца словы
Настаўніцы нашай, усім нам вядомай.
Падтрымка яе нам была неабходнай,
Калі мы пісалі на мове, на роднай.
І зараз далёка ад сцен роднай школы
Я вельмі сумую па светлым пакоі...**

Сакавік 2014г.

Ракавец Роза, вучаніца 10 класа

**Я-- беларуска!
І ганаруся гэтым.
Я--беларуска!
Жыве ў нас шмат паэтаў.
Шаную я беларускую мову,
Прыгожую, мілую, нашу аснову.
Мы добра жывём,
Мы паладзім з любымі.
І сустрэнем з дабром,
Скажам: "Хлеб-соль, дарагія!
Любіце сваю Радзіму!"
І гэта для нас усіх
Будзе маленькім дзівам.**

Змітровія Яніна, выпускніца 2012 г.

**Мой родны, добры, мілы кут,
Заўсёды сэрцу майму люб.
Вакол цябе і луг, і поле,
А ў лесе возера на волі
Лагодзіць, песціць свае воды
Ды з лесам водзіць карагоды.
Гэта ўсё мая мясціна,
Загадкавы, таемны край.
А колькі казак ты змясціла—
Хоць у скарбонку іх складай.
Я шчасця многа ўдыхнула,
Я радасць і цяпло чарпнула
І ад зямлі, і ад нябёс.
Я дзякуй гавару штораз
За легенды, паданні і казкі--
Ад іх я атрымала многа ласкі.
Яны мяне вучылі жыць
Ды роднай вёскай даражыць.
Усё ад цябе, мая мясціна,
У жыцці ты шчасце падарыла
Твае нябёсы, лес і рэчка,
Твае аблогі, цёплы гай,
Куток мой родны, зберагай!
Як зберагаў спакон вякоў
Духоўны скарб маіх землякоў.**

**Манько Святлана Сяргееўна,
настаўніца нямецкай мовы**

Аб роднай мове

**Мы амаль не ўжываем
Беларускія словы.
Стала роднай чамусьці
Для нас руская мова.**

**Але ж мы, беларусы,
Мы сваю мову маем.
Дык чаму ж, не пайму я,
Мы яе забываем?**

**У нас прыгожая мова,
Мілагучная мова.
Так цудоўна гучаць
Беларускія словы!**

**Беларуская мова—
Мова продкаў-ліцвінаў.
Згіне мова народа—
І народ сам загіне.**

**Трэба родную мову
Шанаваць, як святыні,
Каб не выпаў ёй лёс
Той, што выпаў латыні.**